Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 9 december 2014*

”Gemenskapsvarumärke — Upphävandeförfarande — Gemenskapsfigurmärke ORIBAY ORIginal Buttons for Automotive Yndustry — Upptagande till sakprövning av ansökan om upphävande”

I mål T-307/13,

Capella EOOD, Sofia (Bulgarien), inledningsvis företrätt av advokaten M. Holtorf, därefter av advokaten A. Theis och slutligen av advokaten F. Henkel,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), inledningsvis företrädd av G. Schneider, därefter av J. Crespo Carrillo, båda i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparten i förfarandet vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

Oribay Mirror Buttons, SL, San Sebastián (Spanien), företrätt av advokaten A. Velázquez Ibañez,

angående en talan mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 22 mars 2013 (ärende R 164/2012-4) om ett upphävandeförfarande mellan Capella EOOD och Oribay Mirror Buttons, SL,

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.E. Martins Ribeiro samt domarna S. Gervasoni och L. Madise (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 4 juni 2013,

med beaktande av harmoniseringsbyråns svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 19 november 2013,

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 25 november 2013,

* Rättegångsspråk: spanska.

med beaktande av att parterna inte inom en månad från delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats begärt att förhandling ska hållas, varför tribunalen på grundval av referentens rapport och med tillämpning av artikel 135a i tribunalens rättegångsregler beslutat att avgöra målet utan muntligt förfarande,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den 22 juni 2005 erhöll intervenienten, Oribay Mirror Buttons SL, hos Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), registrering av följande figurmärke under nummer 3611282 (nedan kallat det omstridda varumärket), med stöd av rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i dess ändrade lydelse (ersatt av rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken, EUT L 78, s. 1):

2 De varor och tjänster som registreringsansökan avsåg omfattas av klasserna 12, 37 och 40 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar, för varje klass, följande beskrivning:

— Klass 12: ”Fordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser.”

— Klass 37: ”Uppförande/anläggande av byggnationer; reparation/underhåll; Reparation och underhåll.”

— Klass 40: ”En verksamhet avseende behandling av material.”

3 Den 11 januari 2011 ansökte sökanden, Capella EOOD, om att det omstridda varumärket skulle upphävas med stöd av artikel 51.1 a i förordning nr 207/2009. I ansökan anförde sökanden att det omstridda varumärket inte varit i verkligt bruk inom Europeiska unionen under en sammanhängande femårsperiod för vissa av varorna i klass 12 eller för tjänsterna i klass 37, som registreringen avsåg. Redogörelsen för de varor och tjänster som ansökan om upphävande avsåg hade följande lydelse:

”Klass 12 – Fordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser, med undantag för spegelhållare för vindrutor på bilar, sensorhållare för vindrutor på bilar, fiberoptiska kopplingar för vindrutor på bilar, fästen för vindrutor på bilar, kamerastöd för vindrutor på bilar.

Klass 37 – Reparation/underhåll; Reparation och underhåll.”

4 Genom beslut av den 23 november 2011 upphävde annulleringsenheten det omstridda varumärket beträffande följande varor och tjänster:

— Klass 12 – Fordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser, med undantag för tillbehör till fönsterrutor och vindrutor på bilar.

— Klass 37: Reparation/underhåll; Reparation och underhåll.”

5 Den 23 januari 2012 överklagade intervenienten annulleringsenhetens beslut till harmoniseringsbyrån med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009.

6 Genom beslut av den 22 mars 2013 (nedan kallat det angripna beslutet) upphävde harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd annulleringsenhetens beslut, avslog sökandens ansökan om upphävande av varumärkesregistreringen i dess helhet och förpliktade sökanden att ersätta kostnaderna för förfarandet. Överklagandenämnden fann närmare bestämt för det första, beträffande varorna i klass 12, att ansökan om upphävande inte kunde prövas i sak, eftersom den inte avsåg varor som det omstridda varumärket var registrerat för. Enligt nämndens bedömning kunde sökanden inte angripa ett varumärke på grund av att det inte varit i verkligt bruk och samtidigt medge att det hade använts. Den tillade att sökanden inte i sin ansökan om upphävande hade lämnat någon förteckning över de registrerade varor och tjänster som ansökan avsåg. För det andra fann överklagandenämnden att eftersom ansökan om upphävande inte kunde prövas i sak i den del den riktade sig mot varor i klass 12, var det inte heller möjligt att delvis pröva ansökan i sak, alltså beträffande tjänster i klass 37, som det omstridda varumärket också var registrerat för.

Parternas yrkanden

7 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet,

— upphäva registreringen av det omstridda varumärket för varor och tjänster i klass 12 (fordon och fordonstillbehör ej ingående i andra klasser med undantag för delar till fönsterrutor och vindrutor till fordon) och klass 37 (reparation/underhåll; reparationer och underhåll), och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna och kostnaderna för förfarandet vid överklagandenämnden.

8 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska

— bifalla talan, och

— förplikta vardera parten att bära sina rättegångskostnader.

9 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Huruvida sökandens andra yrkande kan tas upp till sakprövning

10 Sökanden har med sitt andra yrkande begärt att tribunalen ska upphäva det omstridda varumärket för varor och tjänster i klass 12 (fordon och fordonstillbehör ej ingående i andra klasser med undantag för delar till fönsterrutor och vindrutor till fordon) och klass 37 (reparation/underhåll; reparationer och underhåll). Detta ska ses som ett yrkande om att tribunalen riktar ett föreläggande till harmoniseringsbyrån.

11 Det framgår av fast rättspraxis att inom ramen för en talan som väckts vid unionsdomstolen mot ett beslut av en överklagandenämnd vid harmoniseringsbyrån är den sistnämnda enligt artikel 65.6 i förordning nr 207/2009 skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa unionsdomstolens dom. Det ankommer därför inte på tribunalen att rikta förelägganden till harmoniseringsbyrån, utan det åligger harmoniseringsbyrån att rätta sig efter domslutet och domskälen i unionsdomstolens domar (se dom av den 11 juli 2007, El Corte Inglés/harmoniseringsbyrån – Bolaño Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, REG, EU:T:2007:219, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

12 Sökandens andra yrkande, att tribunalen ska förelägga harmoniseringsbyrån att bifalla ansökan om upphävande av det omstridda varumärket, kan således inte prövas i sak.

Prövning i sak

13 Till stöd för sin talan har sökanden anfört en enda grund, nämligen åsidosättande av artiklarna 51.1 a och 56 i förordning nr 207/2009 samt regel 37 A iii i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1), i dess ändrade lydelse. Denna grund kan delas upp i två delgrunder.

14 Vad gäller den första delgrunden har sökanden anfört att överklagandenämnden gjorde fel som motiverade att den inte prövade ansökan om upphävande i sak med att sökanden beträffande varorna i klass 12 inte lämnat någon förteckning över de varor och tjänster som ansökan var riktad mot. Vad gäller den andra delgrunden har sökanden klandrat överklagandenämnden för felaktig rättstillämpning för att nämnden fann att ansökan om upphävande inte heller delvis, avseende tjänsterna i klass 37 kunde prövas i sak.

15 Harmoniseringsbyrån har gjort gällande, angående den första delgrunden, att sökanden förenklade och underlättade det administrativa förfarandets gång genom att medge att varumärket hade varit i bruk för vissa varor och tjänster. Den har tillagt att ett sådant medgivande inte strider mot den allmänna rättsprincipen att ingen får gå emot sina egna rättshandlingar (*nemo potest venire contra factum proprium*) utan endast utgör en begränsning av ansökan om upphävande, vilken i enlighet med artikel 76.1 i förordning nr 207/2009 bestämmer gränserna för harmoniseringsbyråns prövning. Harmoniseringsbyrån anser att ansökan om upphävande kunde prövas i sak men överlåter åt tribunalen att bedöma förevarande mål. Vad gäller den andra delgrunden anser harmoniseringsbyrån att ansökan om upphävande kunde prövas i sak beträffande varor i klass 12, varför det inte finns anledning att yttra sig över den delgrunden.

16 Intervenienten har bestritt att det finns fog för sökandens enda åberopade grund. Företaget har gjort gällande för det första att det framgår av artikel 51.1 a och 51.2 i förordning nr 207/2009 samt regel 37 i förordning (EG) nr 2868/95 att endast det faktum att det inte förekommit något verkligt bruk av de varor och tjänster som registreringen avser kan medföra att ett registrerat varumärke upphävs, helt eller delvis. I detta fall har dock sökanden, vad gäller varorna i klass 12, inte tydligt angett vilka varor och tjänster som ansökan om upphävande avser. Företaget har för det andra anfört att sökanden inte

utan att åsidosätta den allmänna rättsprincipen *nemo potest venire contra factum proprium* kan begära att det omstridda varumärket ska upphävas till följd av att det inte förekommit något verkligt bruk avseende varor i klass 12 och samtidigt påstå att vissa varor i den klassen, som inte omfattades av registreringen, varit i verkligt bruk. För det tredje anser sig intervenienten ha styrkt verkligt bruk av det omstridda varumärket för olika varor och tjänster i klass 12 respektive 37.

17 Tribunalen vill inledningsvis erinra om att det enligt rättspraxis inte finns något som hindrar att harmoniseringsbyrån ställer sig bakom ett yrkande som framställts av sökanden eller endast överlåter till tribunalen att pröva yrkandet, samtidigt som den redogör för de argument som den anser att tribunalen kan ha nytta av att känna till (dom av den 30 juni 2004, GE Betz/harmoniseringsbyrån – Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, REG, EU:T:2004:196, punkt 36, och av den 25 oktober 2005, Peek & Cloppenburg/harmoniseringsbyrån (Cloppenburg), T-379/03, REG, EU:T:2005:373, punkt 22). Däremot kan den inte framställa yrkanden om ogiltigförklaring eller ändring av överklagandenämndens beslut med avseende på en punkt som inte är omnämnd i ansökan eller åberopa grunder som inte är nämnda i ansökan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 oktober 2004, Vedial/harmoniseringsbyrån, C-106/03 P, REG, EU:C:2004:611, punkt 34, och dom Cloppenburg, se ovan, EU:T:2005:373, punkt 22).

18 Det framgår av ovan i punkt 17 nämnda rättspraxis att lagenligheten av det angripna beslutet i förevarande fall ska prövas med hänsyn till de grunder som har framställts i ansökan, varvid även harmoniseringsbyråns argument ska beaktas.

19 Vad gäller den enda grundens första del, erinrar tribunalen om lydelsen av artikel 51.1 a i förordning nr 207/2009:

”1. Efter ansökan till byrån … ska de rättigheter som tillhör en innehavare av ett gemenskapsvarumärke förklaras upphävda i följande fall:

a) Om varumärket under en sammanhängande femårsperiod inte har varit i verkligt bruk i gemenskapen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat …”

20 Regel 37 a iii i förordning nr 2868/95 föreskriver följande:

”En ansökan till Byrån om hävning eller ogiltigförklaring … skall innehålla följande:

a) Beträffande den registrering för vilken hävning eller ogiltigförklaring begärs

…

iii) en redogörelse för de registrerade varor och tjänster för vilka hävning eller ogiltigförklaring begärs.”

21 Av fast rättspraxis följer att om ett varumärke har registrerats för en kategori av varor eller tjänster som är tillräckligt stor för att flera underkategorier ska kunna urskiljas inom kategorin och dessa underkategorier kan beaktas fristående, innebär bevis för verkligt bruk av en del av dessa varor eller tjänster, i ett invändningsförfarande, att varumärket är skyddat endast avseende den eller de underkategorier som omfattar de varor eller tjänster för vilka varumärket verkligen har använts. Om definitionen av de varor eller tjänster för vilka ett varumärke har registrerats däremot är så exakt och avgränsad att det inte är möjligt att dela upp den berörda kategorin i flera underkategorier ska, med avseende på invändningen, beviset för att varumärket verkligen använts för varorna eller tjänsterna med nödvändighet omfatta hela kategorin (dom av den 14 juli 2005, Reckitt Benckiser (España)/harmoniseringsbyrån – Aladin (ALADIN), T-126/03, REG, EU:T:2005:288, punkt 45, och av den 13 februari 2007, Mundipharma/harmoniseringsbyrån – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, REG, EU:T:2007:46, punkt 23).

22 Syftet med begreppet delvist bruk är visserligen att varumärken som endast har använts för en kategori av en viss vara inte ska bli otillgängliga. Detta får emellertid inte leda till att innehavaren av det äldre varumärket fråntas allt skydd med avseende på varor som, utan att vara strikt identiska med de varor för vilka verklig användning har kunnat visas, inte väsentligen skiljer sig från dessa och som tillhör en och samma grupp, som inte kan delas upp annat än godtyckligt. En varumärkesinnehavare saknar i praktiken möjlighet att visa att varumärket använts för samtliga tänkbara varianter av de varor som omfattas av registreringen. Med begreppet ”en del av de varor eller tjänster” kan därför inte förstås alla kommersiella varianter av jämförbara varor eller tjänster, utan enbart varor eller tjänster vilka skiljer sig tillräckligt åt för att kunna utgöra sammanhängande kategorier eller underkategorier (dom ALADIN, punkt 21 ovan, EU:T:2005:288, punkt 46, och dom RESPICUR, punkt 21 ovan, EU:T:2007:46, punkt 24).

23 Det framgår av rättspraxis att eftersom bevisning för bruk av det varumärke som ansökan om upphävande grundas på ska förebringas endast på sökandens begäran, ankommer det på denne att avgränsa sin begäran om bevisning (se, analogt, dom RESPICUR, punkt 21 ovan, EU:T:2007:46, punkt 25).

24 Av ovan i punkterna 21 och 22 nämnda rättspraxis följer att om ett varumärke har registrerats för en kategori av varor eller tjänster som är tillräckligt stor för att flera underkategorier ska kunna urskiljas inom kategorin och dessa underkategorier kan beaktas fristående, är det möjligt att varumärkesinnehavaren endast kan styrka verkligt bruk av en del av dessa varor eller tjänster. Varumärket är då skyddat endast avseende den eller de underkategorier som omfattar de varor eller tjänster för vilka varumärket verkligen har använts.

25 Det följer vidare av ovan i punkterna 21–23 nämnda rättspraxis att om ett varumärke har registrerats för en kategori av varor eller tjänster som är tillräckligt stor för att flera underkategorier ska kunna urskiljas inom kategorin och dessa underkategorier kan beaktas fristående, har den som ansöker om upphävande och anser att innehavaren av det omstridda varumärket har gjort verkligt bruk av en del av dessa varor och tjänster rätt att, för att avgränsa sin begäran om bevisning för verkligt bruk av varumärket, som ansökan om upphävande grundar sig på, utelämna dessa varor eller tjänster från sin ansökan om upphävande.

26 I förevarande fall är det utrett att det omstridda varumärket registrerats, beträffande varor i klass 12, för ”[f]ordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser.” Det är också utrett att sökanden avgränsade sin ansökan om upphävande, beträffande varor i den klassen, till ”[f]ordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser, med undantag för spegelhållare för vindrutor på bilar, sensorhållare för vindrutor på bilar, fiberoptiska kopplingar för vindrutor på bilar, fästen för vindrutor på bilar, kamerastöd för vindrutor på bilar”.

27 Under dessa omständigheter kan det konstateras att sökanden i sin ansökan om upphävande, beträffande varor i klass 12, uttryckligen och fullständigt angett beskrivningen av de varor i den klassen för vilka varumärket registrerades. Först därefter har sökanden avgränsat ansökan, vilken grundar sig på att varumärkesinnehavaren styrker sitt verkliga bruk av varumärket, genom att med formuleringen ”med undantag för” utesluta vissa underkategorier av varor som sökanden anser kan ingå i den större kategorin ”fordon och delar och komponenter till fordon och farkoster ej ingående i andra klasser” och som kan urskiljas inom kategorin och beaktas fristående.

28 Eftersom sökandens ansökan om upphävande uttryckligen återger beskrivningen av de varor i klass 12 som det omstridda varumärket registrerats för, gjorde överklagandenämnden fel som utifrån regel 37 a iii i förordning nr 2868/95 klandrade sökanden för att inte, beträffande varorna i klass 12, ha angett vilka varor ansökan avsåg.

29 I motsats till vad intervenienten har gjort gällande kan en avgränsning av ansökan om upphävande såsom i det aktuella fallet inte ses som en omformulering av förteckningen över de varor i klass 12 för vilka det omstridda varumärket registrerats. Som konstaterats i punkt 27 ovan angav sökanden i sin ansökan om upphävande, beträffande varor i klass 12, uttryckligen och fullständigt de varor i den klassen för vilka varumärket registrerats och uteslöt först därefter från sin ansökan, vilken som nämnts grundar sig på att varumärkesinnehavaren styrker sitt verkliga bruk av varumärket, vissa underkategorier av varor för vilka sökanden inte bestred verkligt bruk av varumärket. Sökanden fastställde därmed endast – som denne hade rätt till enligt ovan i punkt 23 nämnda rättspraxis – räckvidden av sin begäran om bevisning för verkligt bruk av varumärket i fråga.

30 Slutligen kan det inte, i motsats till vad som implicit framgår av den anmärkning som harmoniseringsbyråns överklagandenämnd framförde i det angripna beslutet, som avses i punkt 6 ovan, krävas, för att en ansökan om upphävande ska prövas i sak, att sökanden anger samtliga underkategorier av varor och tjänster som enligt denne kan urskiljas inom kategorin och beaktas fristående och samtidigt ingå i den större kategori som var den enda som angavs vid registreringen av varumärket, när – som i förevarande fall beträffande varorna i klass 12 – de varor som varumärkesregistreringen avser har angetts under en viss kategori. Som tribunalen erinrat om i punkt 23 ovan, ankommer det enbart på den som ansöker om upphävande att avgränsa sin begäran om bevisning för verkligt bruk av varumärket. I detta fall har sökanden uppenbart uppfyllt det kravet, eftersom ansökan om upphävande uttryckligen och fullständigt återgett beskrivningen av den kategori av varor i klass 12 för vilka det omstridda varumärket registrerats, varpå dess räckvidd begränsats genom att vissa underkategorier av varor beträffande vilka sökanden inte bestred verkligt bruk uteslutits. Tribunalen vill också erinra om att enligt lydelsen av artikel 26.1 c i förordning nr 207/2009 ska en ansökan om gemenskapsvarumärke innehålla en förteckning över de varor eller tjänster för vilka registrering ansöks. Av detta följer att endast den som ansöker om registrering av ett gemenskapsvarumärke kan bestämma, under överinseende av behöriga instanser vid harmoniseringsbyrån, omfånget av det skydd som denne vill att varumärket ska ge. I detta fall angav intervenienten vid registreringen av det omstridda varumärket de berörda varorna genom att hänvisa till en enda stor kategori, utan att precisera i närmare detalj vilka underkategorier av varor och tjänster som kunde ingå i den större kategorin. Harmoniseringsbyråns överklagandenämnd gjorde därför fel som förklarade att ansökan om upphävande inte kunde prövas i sak av det skälet att sökanden inte i denna ansökan hade angett några sådana underkategorier.

31 Det kan för fullständighetens skull tilläggas att det ankommer på behöriga instanser vid harmoniseringsbyrån att – när de som i det aktuella fallet bedömer huruvida en ansökan om upphävande av ett varumärke på grund av bristande verkligt bruk kan prövas i sak – först ta ställning till om varumärket registrerats för en kategori av varor eller tjänster som är tillräckligt stor för att flera underkategorier ska kunna urskiljas inom kategorin och dessa underkategorier kan beaktas fristående. Som framgår av ovan i punkterna 21 och 22 nämnda rättspraxis, har frågan huruvida fristående underkategorier kan urskiljas inom den kategori av varor i klass 12 för vilka det omstridda varumärket registrerats en direkt inverkan på hur den som ansöker om upphävande ska avgränsa sin ansökan. I förevarande fall uttalade sig överklagandenämnden emellertid inte om den frågan i det angripna beslutet.

32 Om, såsom sökanden ansett och fastän överklagandenämnden inte tagit ställning i frågan, varumärket registrerats för en kategori av varor eller tjänster som är tillräckligt stor för att flera underkategorier ska kunna urskiljas inom kategorin och dessa underkategorier kan beaktas fristående och, som framgår av övervägandena i punkt 25 ovan, sökanden då hade rätt att från sin ansökan om upphävande av varumärket utesluta vissa varor och tjänster för vilka denne inte bestred verkligt bruk, gjorde överklagandenämnden fel när den fann att ansökan om upphävande stred mot den allmänna rättsprincipen *nemo potest venire contra factum proprium*. Detta gäller i desto högre grad som det, som harmoniseringsbyrån påpekat i sina inlagor, framgår av rättspraxis att även om den som begär bevisning för verkligt bruk av ett varumärke var medveten om att varumärket var i bruk, kanske rentav i betydande omfattning, skulle det inte nödvändigtvis vara fråga om ond tro att framställa en

sådan begäran. Det är legitimt att vilja låta behöriga instanser vid harmoniseringsbyrån bedöma huruvida den användning av varumärket man känner till räcker för att utgöra verklig bruk i den mening som avses i förordning nr 207/2009 och relevant rättspraxis (dom av den 8 mars 2012, Arrieta D. Gross/harmoniseringsbyrån – International Biocentric Foundation m.fl. (BIODANZA), T-298/10, EU:T:2012:113, punkt 87).

33 Av vad som anförts följer att överklagandenämnden åsidosatte artikel 51.1 i förordning nr 207/2009 och regel 37 a iii i förordning nr 2868/95 när den fann att ansökan om upphävande inte kunde prövas i sak i den del den avsåg de varor i klass 12 för vilka det omstridda varumärket var registrerat. Talan ska således bifallas såvitt avser den enda grundens första del.

34 Vad gäller den enda grundens andra del avser denna felaktig rättstillämpning av överklagandenämnden genom att nämnden fann att ansökan om upphävande inte i någon del kunde prövas i sak, med motiveringen att en sådan ansökan inte kan tas upp till sakprövning endast delvis. Mer specifikt framgår det av skälet i det angripna beslutet att eftersom överklagandenämnden fann att ansökan inte kunde prövas i sak i den del den riktade sig mot varor i klass 12, måste ansökan avslås i sin helhet, både i den del den avsåg de varorna och i den del den avsåg tjänster i klass 37.

35 Som tribunalen konstaterat i punkt 33 ovan, är det angripna beslutet rättsstridigt på grund av att överklagandenämnden fann att ansökan om upphävande inte kunde prövas i sak i den del den avsåg varor i klass 12. Följaktligen är även nämndens beslut att avslå ansökan i dess helhet felaktigt.

36 Av vad som anförts följer att talan ska bifallas på den enda anförda grunden, med stöd av den första delgrunden, och följaktligen att det angripna beslutet ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

37 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

38 Sökanden har yrkat att harmoniseringsbyrån ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom harmoniseringsbyrån har tappat målet, då det angripna beslutet ogiltigförklaras, ska den förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader, oaktat att den yrkat att talan skulle bifallas.

39 Sökanden har vidare yrkat att harmoniseringsbyrån ska förpliktas att ersätta sökandens kostnader för förfarandet i överklagandenämnden. Tribunalen erinrar därvid om att enligt artikel 136.2 i rättegångsreglerna ska nödvändiga kostnader som parterna haft för förfarandet i överklagandenämnden betraktas som ersättningsgilla kostnader.

40 Intervenienten har tappat målet och ska därför bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) Det beslut som meddelades av fjärde överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) den 22 mars 2013 (ärende R 164/2012-4) ogiltigförklaras.

2) Harmoniseringsbyrån ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Capella EOOD:s rättegångskostnader.

3) Oribay Mirror Buttons, SL ska bära sina rättegångskostnader.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 december 2014.

Underskrifter